

НАЦІОНАЛЬНИЙ АРХІВ США У ДРУГУ СВІТОВУ ВІЙНУ ТА ПОВОЄННІ РОКИ

Висвітлено історію Національного архіву США у період Другої світової війни та перші повоєнні роки, зусилля архівістів з організації експертизи цінності та забезпечення збереженості документів департаментів федерального уряду, популяризації історичних джерел; діяльність першої та другої Гуверівських комісій, зміни законодавства у галузі архівної справи та у сфері управління документацією у США у 1940-1950-х рр. Особливу увагу приділено статусу Національного архіву США як самостійного органу виконавчої гілки влади та стратегічного інформаційного ресурсу держави.

Ключові слова: Національний архів США, Національний архів та Служба документації США, Національний архів та Адміністрація документації США, історія архівів США, Гуверівські комісії, архіви США, управління документацією у США.

Л. Л. Левченко,
Государственный архив Николаевской области,
г. Николаев, Украина

НАЦИОНАЛЬНЫЙ АРХИВ США ВО ВТОРУЮ МИРОВОЮ ВОЙНУ И ПЕРВЫЕ ПОСЛЕВОЕННЫЕ ГОДЫ

Освещена история Национального архива США в период Второй мировой войны и первые послевоенные годы, усилия архивистов, направленные на организацию экспертизы ценности и обеспечение сохранности документов департаментов федерального правительства, популяризацию исторических источников; деятельность первой и второй Гуверовских комиссий, изменения законодательства в отраслях архивного дела и управления документацией в США в 1940-1950-х гг. Особенное внимание уделено статусу Национального архива США как самостоятельного органа исполнительной ветви власти и стратегического информационного ресурса государства.

Ключевые слова: Национальный архив США, Национальный архив и Служба документации США, Национальный архив и Администрация документации США, история архивов США, Гуверовские комиссии, архивы США, управление документацией в США.

Larysa Levchenko,
State Archives of Mykolaiv oblast,
Mykolaiv, Ukraine

NATIONAL ARCHIVES OF THE UNITED STATES DURING WORLD WAR II AND THE POSTWAR YEARS

Soviet and post-Soviet historians have not paid enough attention to the US National Archives and Records Administration (NARA) – the U.S. principal archive that preserves historical documentary sources of national importance. In the United States the history of the National Archives is presented in the works of Wayne C. Grover, Donald R. McCoy, H.G. Jones, Herman J. Viola, Anna Bruner Eales and other authors. The 1940-1950's in NARA's history is one of the most important periods, the time of "maturing and gaining self-awareness", which the author intends to explore in this article. NARA, established in 1934, tried to represent itself as a very important state agency. During World War II, NARA received a significant number of historical documents of the federal executive departments for storage, executed thousands of requests from civilian and military government agencies, popularized historical documents in order to reinforce a sense of patriotism, created thousands of security copies, let their premises to important military defense offices, made important steps to save documents of the

occupied countries. Due to the services, rendered by archivists to the U.S. Army and Navy, NARA got the title of "National Defense Agency." Immediately after the war, the Second Archivist of the USA Solon J. Buck suggested creating the International Council on Archives and the UNO Archives. Prominent American archivists Waldo Gifford Leland, one of the founders of (NARA) the National Archives, Chairman of the Committee on Conservation of Cultural Resources, Collas G. Harris, the head of an Archives committee on protection against the hazards of war, Vernon D. Tate, the head of NARA photo archives department, Philip M. Hamer, the Records Control Officer NARA contributed to the development of the records' saving methods during the war. Ernst Posner, a scholar and lecturer at the American University, headed of the project on compilation of guides of archives in Germany, Italy and many occupied countries. The guides were created in order to save the repositories and documentary treasures they contained. Under the leadership of Philip M. Hamer the staff of the National Archives prepared "Guides to Records of World War II" for print.

Consequently, archivists believed they were able to prove the value of archives as a strategic state informational resource that preserves nation's historical documents and provides government institutions with important retrospective information. However, in the postwar years, the government made decisions unfavorable for further development of the National Archives.

Before and during the war an extraordinary number of documents in need of appraisal and disposal were accumulated in federal departments. In 1943 Congress issued the «Records Disposal Act» which demanded institutions to submit schedules of records, allocated for destruction to the U.S. Archivist. However, the devising of schedules progressed slowly. In 1945 amendments to the Act were adopted, which authorized the Archivist of the United States to compile mandatory General schedules. In 1946 President Harry S. Truman signed EO 9784 "Providing for the More Efficient Use and for the Transfer and Other Disposition of Government Records". This order required the departments of the executive branch to implement records management programs, and made NARA responsible for control and coordination in the area of the records management. It seemed that the measures taken to resolve the problem of appraisal and records management were sufficient.

In 1947 the Commission on the Organization of the Executive Branch of the Government was established in the U.S. government, headed by the former U.S. President Herbert Hoover. Although Hoover declared that the reorganization was necessary for management simplification, clarity of the executive branch of power's policies, according to the Constitution of the United States, the real purpose of reorganization was the executive branch's attempt to take over all possible functions of governance, strengthening the status of major federal departments and cost savings. A special group was created as a part of the Commission. Its task was to survey the records management in federal agencies and provide recommendations for its improvement. Emmett J. Leahy led the group. He suggested the creation of a Federal Records Administration, incorporating it as a component of the National Archives and all the repositories, that stored non-current federal government documents, and passing a law to coordinate formation, storage, management and destruction of records procedures, appointing a person responsible for records management in each department, developing and implementing the relevant standards and regulations. However, the only Leahy's proposal the members of the Hoover Commission realized concerned NARA association with the General Services Administration (GSA), the office, responsible for ensuring the operation of public institutions and their buildings, transport and so on. The Third Archivist of the USA Wayne C. Grover (1948-1965) directed his own suggestions to the Hoover Commission, in which he appealed against the decision to establish a new Administration and insisted that NARA was able to successfully perform the functions of records management on its own. Opponents criticized Leahy for the narrowness of the aim he pursued: the problem of reducing the quantity of records and saving space for their storage. They made hints that he was more concerned with how to "sell" his idea to the Commission, than the communal benefit. They also pointed out the lack of alternatives and the uncertain status of the National Archives. Their fears were justified. On June 30, 1949 «Federal Property and Administrative Services Act» (PL 152) concerning federal property and administrative services was adopted, according to which all government records were declared federal property, centralized management was entrusted to GSA, which the National Archives and Records Service (NARS) was subjected to. With a few exceptions, the law passed in 1949 ensured that all the U.S. Archivist's responsibilities were passed to the head of GSA. Archives lost its authority as an independent government agency, and even changed its name from NARA to NARS. This resulted in the inability of the National Archives to conduct independent policy in the field of archival affairs and to control human resources and finances, which adversely affected the further development of the Archives. In 1953 U.S. President Dwight D. Eisenhower (1953-1961) intended to politicize the post of the Archivist, to remove W.C. Grover from the office and appoint a politician. In 1965 Grover resigned because of a conflict with GSA regarding Archives funding cuts. Before that he had written a letter to President Lyndon B. Johnson (1963-1969) with a request to reestablish the National Archives into an independent agency. For 25 years the conflict between the GSA and NARS had been developing into a state of "war" in which, fortunately

for American Archivists, they achieved a victory, returning not only the name but also the independence and rights to the Archives in 1985.

Changes in the archives legislation concerning U.S. Archives in the 1940s – 1950s improved the records management in federal agencies: General and specific schedules were introduced, the activities of institutions in the field of records management were regulated, the rules for records disposition were established, retention periods were determined, destruction procedures were standardized, federal records centers were founded. Institutions were freed from aggravating work with noncurrent records, receiving an opportunity to transfer them to temporary repositories, appraisal and subsequent disposal in records centers. Activities of federal agencies in the area of records were subjected to centralized management, coordination and control by NARS. In fact, NARS powers were increased with the right to the records management programs control of the life cycle of documents from the formation in an institution until the final disposition. This was a significant step forward in comparison with the situation in the first half of the XX century. It ensured systematic acquisition of records of historical value by NARS and prevented the loss of valuable documents. Assessment of the guidelines given to the government by Hoover Commission is not high. The National Archives as an independent agency of the executive branch could have implemented its tasks in the field of records management on its own without unnecessary complications. Instead, it was held "captive" for 25 years (in the words of American Archivists) by the GSA and worked under pressure of an unresolved conflict which was time and energy consuming for the archivists.

The examined period in the history of the National Archives of the United States (1940-1950's) was important both in terms of archives' achievements in practicing their trade and in terms of understanding their role as archivists. American archivists managed to prove to their federal departments the importance of transferring documents to be stored in the Archives and showed department heads that the Archives are a federal agency, which guarantees and reliably ensures the safety of government records and information as well as institutions' services. Later on, the heads of federal agencies had no doubts about the wisdom of submitting records to the NARA. Archives' informational activities didn't focus solely on executing state civilian and military agencies' requests, but on actively popularizing historical documents among officials, military men and citizens too. Actions, intended to popularize historical documents, helped to form a positive image of archives in the community. For the United States it was of great importance as American citizens as taxpayers assess the necessity of an institution's existence in terms of its cost justification. Activities of American archivists had a positive impact on the safety of occupied countries' documents. Contribution to the salvage of documents of other countries positively influenced the perception of the United States as one of the founders of the International Council on Archives by the international archival community. Decisions taken by the U.S. government in the postwar years were positive as a whole. Firstly, a strict records management system was implemented in federal agencies. The problem of appraisal and temporary storage of records was solved. Second, the loss of National Archives status as an independent public entity, which negatively reflected on all of the Archives' activities until 1985, taught archivists a lesson. Archivists realized that their mission was not to be clerks, who perform routine paperwork, but as guardians of history. W.C. Grover commented on this in his farewell letter to the staff of the Archives: «These missions, as I have repeated many times, are important. They are at the center of man's effort to preserve and carry forward civilization itself. "The written word endures" - at least such portions of the word as we archivists decide are worth preserving! It is a worrisome and responsible task, but I can't think of a nobler one in this rather uncivilized era we find ourselves». It took years for archivists to overcome the resistance of politicians and government officials, return an independent status to the Archives, eliminate the threat of politicization and turn archival branch into a separate independent public system. This does not mean that the U.S. archival branch and National Archives today operate without problems, but they experienced a period of "maturing and gaining self-awareness", which allowed archivists to move on to a new level of perception and representation of themselves and their role in State and society.

Key words: U.S. national archives, the national archives and documentation Service of the USA, the national archives and the Administration of the documentation of the USA, the history of the archives of the United States, Hoover Commission, the archives of the United States, document management in the United States.

Історія Національного архіву США (National Archives and Records Administration, NARA) відноситься до тем, яким радянські історики-всесвітники не приділили уваги. Усі дослідження вчених архівознавчої галузі

науки в основному стосувались досвіду і методів роботи американських колег, історія ж Національного архіву США в їх працях висвітлена фрагментарно. До кола архівознавчих праць відносяться роботи Н. В. Бржостов-

ської, Е. Г. Баскакова, В. М. Виноградова та В. М. Гармаш, Г. І. Корольова та Є. В. Старостіна, Т. С. Кабочкіної [1].

Історія архівів нерозривно пов'язана з історією країни. США двадцять років назад були основним опонентом СРСР, тому історія цієї країни висвітлювалась лише з марксистсько-ленінських позицій, усе в ній піддавалось осуду і критиці, упереджено обирались теми дослідження. Навіть в архівознавчих студіях перед вченими ставилося завдання показати переваги радянської архівної справи перед американською. Сучасні вчені на пострадянському просторі переглядають і переоцінюють історію Сполучених Штатів з точки зору нових підходів і висвітлюють ті теми, яким не приділено достатньої уваги. У цьому контексті актуальним є дослідження історії американських архівів, насамперед, Національного архіву, який є головним сховищем документів з історії США та найбільшим архівом світу.

У США історія Національного архіву висвітлена у працях У. К. Гровера (Wayne C. Grover), Д. Р. МакКоя (Donald R. McCoy), Х. Г. Джонса (H.G. Jones), Х. Дж. Вайоли (Herman J. Viola), Ф. К. Брукс (Philip C. Brooks), А. Брюнер Ілс (Anna Bruner Eales) [2].

Д. МакКой зробив спробу періодизації історії Національного архіву 1934-1968 рр., виокремлюючи п'ять періодів: «дитинства і юнацтва» (*childhood and adolescence*) (1934-1945), «норовливості і бунту проти 2-го Архівіста США С. Дж. Бакка» (*a period of restiveness and «mutiny» against the second Archivist of the United States, Solon J. Buck*) (1946-1948), «механічного шлюбу» з Адміністрацією служб загального призначення (*the shotgun marriage with the General Services Administration*) (1949-1955), «палацової революції» (*a palace revolution*) (1956-1963), «ліквідації руху за незалежність» (*an abortive independence movement*) (1965-1968). Події після 1968 р. МакКой розглядав як другий рух за незалежність Національного архіву.

Джонс фокусував увагу на стосунках Національного архіву і Адміністрації служб загального призначення, діяльності Об'єднаного Комітету зі статусу Національного архіву (Joint Committee on the Status of the National Archives), створеного 1967 р., головою котрого був Дж. П. Бойд (Julian P. Boyd), а секретарем сам Джонс.

Ф. К. Брукс охарактеризував діяльність архівів штатів США у Другу Світову війну (1939-1945). А. Брюнер Ілс, базуючись на архівних джерелах, висвітлила роботу NARA у роки Другої світової війни.

Період Другої Світової війни та повоєнний час є одним із найважливіших в історії Національного архіву. Враховуючи підхід МакКоя до періодизації історії Національного архіву, 1940-1950 рр. можна назвати періодом «дорослішання і самоусвідомлення». Саме у ці роки NARA довів своє значення як скарбниці національної пам'яті, одного з найважливіших державних органів у структурі виконавчої гілки влади Сполучених Штатів, але разом з тим потрапив у політичний полон до Адміністрації служб загального призначення, втративши свій незалежний статус. Це неоднозначний для NARA період усвідомлення своєї ролі і місця у суспільстві. Пройшовши його архівісти зрозуміли, що незалежна архівна агенція краще виконає свою місію. Ідея повернення незалежності була висунута Х. Дж. Джонсом у його книзі «The Records of a Nation...» та у листі 3-го Архівіста США У. К. Гровера (1948-1965) до Президента Л. Джонсона (1963-1969) з проханням прийняти його відставку та «реорганізувати Національний архів у незалежну агенцію» [3]. Омріяну незалежність Архів повернув завдяки зусиллям 6-го Архівіста США Р. М. Ворнера (Robert M. Warner, 1980-1985) та його однодумців з 1 квітня 1985 р. [4]. Отже, автор вбачає своє завдання у висвітленні історії Національного архіву у 1940-1950 рр.

Національний архів США був створений 19 червня 1934 р. відповідно до «Акту про заснування Національного архіву уряду Сполучених Штатів» (An Act to establish a National Archives of the United States Government, and for other purposes). На початку війни Архів не значився у списку життєво важливих для країни агенцій. В роки війни NARA очолював 2-й Архівіст США С. Дж. Бакк (Solon J. Buck) (призначений 18 вересня 1941 р. – відставка 31 травня 1948 р.). До призначення на посаду Бакк був помічником 1-го Архівіста США Р. Д. В. Коннора (Robert Digges Wimberly Connor). Р. Д. Хаббард (Robert D. Hubbard), директор з персоналу NARA, після атаки на

Перл-Харбор (7 грудня 1941 р.) писав Бакку, що Архів виглядає перед працівниками інших державних агентств як організація-паразит. То ж NARA прагнув довести своє значення як вкрай необхідного державного органу.

У березні 1941 р. у США був створений Комітет з консервації культурних ресурсів (Committee on Conservation of Cultural Resources) [5]. Головою Комітету став видатний американський історик У. Г. Ліланд (Waldo Gifford Leland), виконавчим секретарем – К. Дж. Харріс [6]. Комітет розташовувався у будинку Національного архіву.

1926 р. У. Г. Ліланд у співавторстві з Н. Д. Меренессом опублікував працю про джерела з історії Першої світової війни, яка мала виключне значення для організації використання архівних документів у Другу світову війну [7]. Ліланд здійснив значний внесок у розроблення методів врятування архівів під час надзвичайних ситуацій. 1940 р. у своєму президентському адресі Товариству американських архівістів він визначив бомбардування основною загрозою для архівів США у воєнний час [8]. Вчений рекомендував архівістам у співробітництві з інженерами, хіміками, військовими експертами розробити плани заходів із захисту архівів: евакуації цінних документів у безпечні місця, краще природні печери під землею, мікрофільмування тих архівних документів, котрі неможливо евакуювати, знищення нецінних документів тощо. Ліланд вказував, що кожен архів повинен бути готовим негайно приступити до реалізації цих планів у випадку небезпеки. Продовження цієї теми У. Г. Ліланд розвинув у статті, опублікованій 1942 р. [9]. На визначених Ліландом напрямках роботи й зосередився Комітет з консервації культурних ресурсів та Національний архів США у перші роки Другої світової війни.

У результаті анкетування, проведеного Р. Д. В. Коннором ще 1935 р., було з'ясовано, що тільки у федеральних департаментах, розташованих у Вашингтоні, знаходилось майже 3 млн. куб. футів паперових документів, понад 3 тис. миль кінодокументів, 2,6 млн. негативів, 5,5 тис. аудіозаписів. У вересні 1941 р. повторний аналіз обсягів документів 68 федеральних агентств довів,

що евакуації потребували 550 тис. куб. футів документів. Комітет запропонував збудувати велике бомбосховище для документів, але на той час США не мали відповідних ресурсів для реалізації такого проекту. За оцінками Комітету заходи із захисту культурних ресурсів потребували виділення 12,5 млн. дол. з державного бюджету [10, с. 231; 12]. Комітет розробив плани по зберіганню національного культурного надбання в музеях, бібліотеках і архівах, федеральних департаментах уряду США, підготував і опублікував посібник для працівників федеральних департаментів із захисту культурних ресурсів «The Protection of Cultural Resources Against the Hazards of War». Товариство американських архівістів разом із Національним архівом видало бюлетень з технічними рекомендаціями щодо захисту документів «The Care of Records in a National Emergency». 28 квітня 1942 р. на конференції з питань забезпечення збереженості документів під час війни «Federal Records Conference» К. Дж. Харріс рекомендував обидва посібники як найкраще керівництво з питань захисту культурних ресурсів. Харріс застерігав федеральні агентства, що їх політика у галузі зберігання документів не повинна відхилятися від генеральної політики Комітету з консервації культурних ресурсів та рекомендацій Національного архіву, викладених у листі NARA до керівників федеральних агентств від 7 лютого 1942 р. та посібнику «Інформація про Національний архів для державних чиновників» (Manual of Information About The National Archives for Government Officials). Політика Комітету і NARA зосереджувалась, насамперед, на експертизі цінності документів федеральних департаментів, відборі важливих документів і передачі їх на зберігання до NARA. Харріс рекомендував державним чиновникам звертатись до NARA для отримання консультацій з експертизи цінності і відбору документів на зберігання [10, с. 232-233].

Усі архівні документи були поділені на три групи: перша охоплювала матеріали, втрата яких могла зашкодити «громадській моралі і честі нації», до другої групи відносились документи, втрата яких зашкодила б роботі державних установ, розвиткові науки, третю групу склали матеріали важливі, але

не «основні». Евакуації підлягали документи першої і другої груп [10, с. 235-237]. Керівники федеральних агентств не хотіли втрачати контроль над своїми документами, тому не поспішали передавати їх до Архіву.

20 квітня 1941 р. газета «Washington Post» повідомила, що більшість громадських будівель у Вашингтоні не витримують бомбових ударів, крім будинку NARA. Преса назвала цю споруду, що фактично була будинком у будинку, – «Форт Архів». Посадові особи Вашингтону поступово прийшли до висновку про доцільність передавання документів своїх агентств до архіву. Якщо за станом на 31 березня 1941 р. протягом кварталу до архіву надійшло близько 8 тис. куб. футів архівних матеріалів, то після вступу США у Другу світову війну [11], щоквартальні надходження до архіву збільшились на 600 %. У 1942 р. до архіву надійшло 175 тис. куб. футів документів історичного значення [12].

У перші дні після Перл-Харбора К. Дж. Харріс створив в архіві Комітет захисту від небезпеки війни (an Archives committee on protection against the hazards of war, PAHW), до якого увійшли працівники архіву – добровольці. Основне завдання комітету – 24-х годинна охорона будинку архіву під час нальотів ворожої авіації. З 8 грудня 1941 р. до 1 січня 1942 р. 121 чоловік відпрацював 2 705 годин у нічних чергуваннях. Ф. М. Хаммер, голова інформаційно-довідкової служби, невдовзі виступив із пропозицією скорегувати плани роботи так, щоб ці працівники між 4.30 вечора і 9.00 ранку виконували ще й роботи з обробки документів, бо вони тільки сиділи й чекали коли щось станеться. Отже, протягом перших шести місяців війни вони обробили більше 1 млн. аркушів архівних документів для відділу друку [12].

Оскільки будівля Архіву була найбезпечнішою у всьому Вашингтоні, двері її під час бомбардувань мали залишатись відкритими, щоб населення, яке в цей момент опинялось на вулиці, могло сховатися. В будинку встановили систему оповіщення, у кожному приміщенні і коридорах розмістили

протипожежні засоби. 24 березня 1941 р. кожному співробітнику видали посвідчення для входу до будівлі. Під'їзди до архіву з боку автостоянок та вантажних платформ обмежили, співробітники і відвідувачі лишали усі свої речі у камері схову [13].

Архів розробив плани для можливої евакуації архівних документів з Вашингтону, Нью-Йорку та інших великих міст на відстань ста миль від узбережжя. У травні 1941 р. NARA провів репетицію евакуації документів, що знаходились на зберіганні у будинку Архіву у Вашингтоні. З'ясувалось, щоб вивезти 80 тис. контейнерів з архівними документами знадобилося б 2 тис. одиниць транспорту та 60 днів. Тільки архівних коробок NARA закупив на 35 тис. дол. Можливими місцями для розташування архівних матеріалів були бібліотека штату Іллінойс у Спрінфільді, будинок історичної комісії штату Північна Кароліна у містечку Ролі, старі поштові відділення у Джонстауні (Пенсильванія), Портсмуті (Огайо), Кларкс-бурзі (Західна Вірджинія) [12].

Президент Рузвельт був занепокоєний тим, що в Архіві у центрі Вашингтону (Пенсильванія авеню) зберігалось 400 тонн легкозаймистої плівки, яка при згорянні виділяла отруйний газ. У відповідь С. Дж. Бакк 20 липня 1942 р. запевнив Рузвельта, що вживаються всі заходи для перевезення фільмів у майже безлюдний, але недалеко від Вашингтону форт Хант, округ Фейєр-факс, Вірджинія. Укріплення форту були спеціально збудовані для зберігання легкозаймистих і вибухових речовин.

В. Д. Тейт [14], начальник відділу фотоархівів, не був у захваті від переїзду, він вимагав проведення ремонтних робіт, розташування стелажів відповідно до архівних стандартів, проведення дезінсекції приміщень від гризунів і комах. Тейт хотів влаштовувати принаймні кожні шість місяців перевірки стану зберігання плівок, але командир об'єкту не допускав співробітників відділу у сховища через те, що вони були жіночої статі.

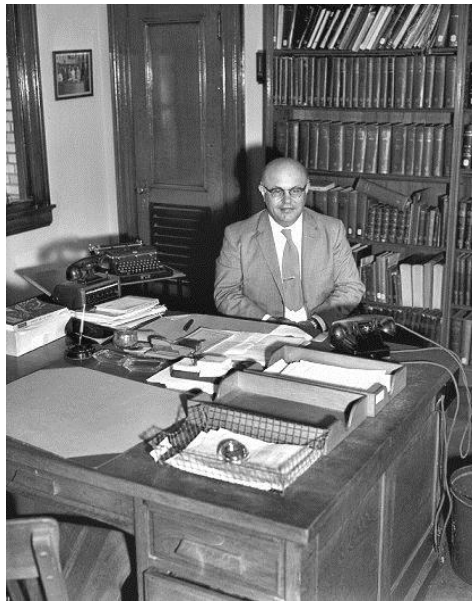

Фото. Вернон Дейл Теїм.

(U. S. Naval Academy, Special Collections & Archives Nimitz Library)

Перевезені були тільки урядові записи. Усі інші плівки, як і документи на паперових носіях, залишились на зберіганні у Вашингтоні. Будинок розділили на чотири зони в залежності від пріоритетів безпеки, необхідної для плівок. Найбезпечнішу зону з 3 до 6 ярусів (простір у 75 тис. куб. футів) виділили для зберігання плівок. У травні 1942 р. газета «Indianapolis Star» повідомила громадськості, що серед цих плівок зберігаються фотографії і фільми про американські експедиції на Північний і Південний полюси, судові протоколи про вбивство Президента А. Лінкольна (1861-1865), оригінальні фото звільнення рабів, колекції фотографій часів Громадянської війни, а також особиста доповідь Президента Е. Джексона (1829-1837) про битву при Новому Орлеані. Газета зазначила, що Біль про права був запакований і зберігався під Ротондою, готовий у будь-яку мить покинути Вашингтон [12].

Крім прийому на зберігання документів від федеральних агентств, зберігання, описування архівних документів, Архів щоденно виконував запити урядових установ, тематика яких в основному стосувалась заходів з оборони та діяльності агентств часів Першої світової війни.

У лютому 1942 р., коли був опублікований список оборонних агентств, до нього був включений і NARA. Проте позиція, на якій знаходився Архів, аж ніяк не могла

задовольнити вимогам його керівника С. Дж. Бакка та колективу архівістів: Архів посідав шостий знизу рядок у п'ятій категорії, вище за нього були лікарня святої Єлизавети та психіатрична лікарня в окрузі Колумбія [12]. То ж зосередження лише на зберіганні і врятуванні архівних документів не допомогло підвищити імідж Архіву.

До вересня 1942 р. Архів довів свою важливість як агентство, яке може сприяти обороні країни. Архівісти виявили і надали військово-морському відомству інформацію на 56 тис. колишніх військовослужбовців, які здатні були повернутися на службу, що допомогло поповнити військово-морський флот досвідченими моряками (ними було укомплектовано 36 лінкорів і авіаносець). Картографічна секція виявила і передала військово-повітряним силам детальні мапи міст Європи і Японії [12].

Імовірність повітряного нападу і диверсій з часом відпала зовсім і вимоги до безпеки послабились. 6 жовтня 1942 р. був відмінений 24-х годинний патруль, 23 лютого 1943 р. дозволили проносити особисті речі у будівлю Архіву, 16 квітня 1943 р. приміщення Архіву, відведені під бомбосховища, повернули під архівосховища, а шість місяців потому із приміщень прибрали контейнери із піском [12].

Зменшення заходів безпеки сприяло збільшенню кількості відвідувачів Національного

архіву. Військові проводили в будинку Архіву наради і конференції, для вищого офіцерського складу 17 країн світу були організовані навчання із демонстрацією фільмів і виставками документів. Виставку матеріалів із Бібліотеки Ф. Д. Рузвельта відвідали 10 тис. осіб, у тому числі 2,5 тис. військовослужбовців. Чиновники, призначені на посади керівників агентств упродовж війни, звертались до архівних матеріалів часів Першої світової війни, щоб усвідомити досвід попередників. Е. Гувер (John Edgar Hoover, 1895-1972), директор ФБР, цікавився історією німецького саботажу в Сполучених Штатах часів Першої світової війни. М. Андерсон (Mary Anderson, 1872-1964), директор Бюро у справах жінок Департаменту праці США, направила до архіву запит про використання жіночої праці у період Першої світової війни. Коли під сумнів бралася лояльність працівників військових заводів, запити також направлялися до архіву, щоб з'ясувати звідки і коли їх предки прибули до США, та коли вони були натуралізовані. Кінодокументалісти Парамант, Фокс і Юніверсал Пیکчерс використовували архівні матеріали, щоб представити американцям національних військових лідерів Ейзенхауера (Dwight David Eisenhower, генерал армії США, 1944; 34-й Президент США, 1953-1961), МакАртура (Douglas MacArthur, генерал армії США, 1944), Паттона (George Smith Patton, генерал армії США, головнокомандувач танкового корпусу, 1943-1945) та інших. Особливо у нагоді стали матеріали, що містили інформацію про метеорологічний стан узбережжя Нормандії, а також мапи цієї території. Послуги архіву військовим відомствам були настільки цінними, що Військово-морський департамент протягнув між своїм будинком і архівом спеціальну лінію зв'язку, щоб прискорити потік інформації. Архів отримував більше 1 000 запитів кожного дня, більшість з них була воєнної тематики. За підрахунками архівістів у роки війни до NARA надходило

більше 230 тис. запитів на рік. Деякі військові підрозділи безпосередньо розташувалися у будинку архіву. Крім співробітників Військово-морського департаменту, в будинку архіву розміщувались співробітники Військового департаменту, Бюджетного бюро Адміністрації військової документації, а найбільшу площу займало Управління стратегічних служб (Office of Strategic Services, OSS), яке збирало і аналізувало розвіддані, планувало і здійснювало операції під юрисдикцією Об'єднаного комітету начальників штабів. Виділення приміщень для цієї служби поступово збільшувалось і до 1944 р. OSS орендувало майже 15 тис. кв. футів у будинку NARA. Майже 7,5 тис. кв. футів було надано морській комісії в обмін на те, що В. Тейт отримав можливість контролювати відділ фотографій і операції OSS у фотолaboratorії Архіву не як співробітник Національного архіву, а як офіцер картографічного відділу OSS. Інші співробітники Архіву могли як технічні асистенти мікрофільмувати мапи та інші секретні матеріали, використовуючи друкарське, спеціальне звукове і редакційне обладнання OSS. У квітні 1944 р. OSS у приміщенні NARA організувало виставку секретного військового обладнання і приборів, які вони мали на меті використовувати під час висадки військ союзників у Нормандії [12].

Ще у грудні 1941 р. Товариство американських архівістів запропонувало як альтернативу евакуації мікрофільмування документів на плівку. 13 лютого 1942 р. Президент Ф. Д. Рузвельт звернувся до Товариства американських архівістів про прискорення роботи по мікрофільмуванню. У серпні 1941 р. експериментально було мікрофільмовано 160 тис. окремих документів. Співробітники Військово-морського департаменту відняли понад 4 тис. куб. футів секретних і конфіденційних матеріалів свого відомства у NARA. Від'їжджаючи з архіву, вони взяли з собою мікрофотокопії замість оригіналів документів [12].

Фото. Філіп Мей Хамер [38].

1943 р. Президент Ф. Д. Рузвельт закликав державні установи зберігати звіти про виконання їх обов'язків у період Другої світової війни. Був сформований Комітет по зберіганню звітів державних установ воєнного періоду. 4 червня 1946 р. Президент Г. С. Трумен (1945-1953) звернувся до Архівіста США С. Дж. Бакка і доручив йому укласти довідники архівних документів воєнного часу [15]. Під керівництвом Ф. М. Хамера [16] 1947 р. було здійснене видання «Федеральні документи Другої світової війни» [17], 1948 р. світ побачив перший Путівник по документах Національного архіву [18], що містив інформацію про майже 800 тис. куб. футів документів, які знаходились на той час на зберіганні у NARA. Співро-

бітники архіву зібрали радіопередачі, які висвітлювали перший день участі США у війні, день висадки військ у Нормандії тощо. Громадськості були представлені виставки документів, на яких демонструвались німецькі та японські документи про капітуляцію цих країн, сертифікат Гітлера про одруження, його останній політичний заповіт, оригінал Ялтинської угоди, підписаної Сталіним, Рузвельтом і Черчиллем, документи про угоди, підписані союзниками до початку висадки військ у Нормандії. Виставки відвідали члени Кабінету, конгресмени і сенатори, судді Верховного суду, члени Об'єднаного комітету начальників штабів, представники дипломатичного корпусу та сотні тисяч звичайних громадян [12].

279
THE NATIONAL ARCHIVES

NAME	OFFICIAL TITLE AND STATION (Station is Washington, D. C., unless otherwise indicated)	Legal residence		Com- pen- sation
		State	Cong. Dist.	
Office of the Archivist (and attached operating units)				
Selon J. Buck	Archivist of the United States	Pa.	32d.	\$10,000
Dallas D. Irvine	Management Officer	D. C.		5,600
Stuart Porter	Budget Officer	Mich.	17th.	5,600
Harbert B. Rifkind	Assistant Budget Officer	Ill.	10th.	3,800
Oliver W. Holmes	Program Adviser	Minn.	1st.	5,800
Thad Page	Administrative Secretary	N. C.	8th.	6,400
Elsabete E. Hamer	Assistant Administrative Secretary	Tenn.	2d.	3,800
Division of Records and Communications				
Virginia M. Wolfe	Chief	Mont.	2d.	3,400
National Archives Library				
Matilda F. Hanson	Librarian	Iowa.	1st.	3,200
Division of Finance and Accounts				
Lottie N. Sanders	Chief	N. C.	10th.	3,800
Office of the Director of Operations				
Dan Lacy	Director	N. C.	4th.	6,500
Marcus W. Price	Deputy Director	Fla.	5th.	6,000
Philip M. Hamer	Records Control Officer	Tenn.	2d.	5,800
Philip C. Brooks	Records Appraisal Officer	Ill.	10th.	5,600
Records Divisions and Offices				
Theodore R. Schellenberg	Chief, Division of Agriculture Department Archives	Va.	8th.	5,000
Arthur H. Leavitt	Chief, Division of Commerce Department Archives	Conn.	4th.	5,000
Harman Kahn	Chief, Division of Interior Department Archives	Minn.	4th.	4,800
Gerald J. Davis	Chief, Division of Justice Department Archives	Calif.	8th.	4,600
Paul Lewinson	Chief, Division of Labor Department Ar- chives	Ohio.	12th.	5,600
Thad Page	Chief, Division of Legislative Archives	N. C.	8th.	(¹)
W. L. G. Joerg	Chief, Division of Maps and Charts	N. Y.	23th.	4,000
John G. Bradley	Chief, Division of Motion Pictures and Sound Recordings	Ill.	23th.	5,200
Josephine Cobb	Acting Chief, Division of Photographic Ar- chives and Research	Maine.	1st.	3,800
Arthur H. Leavitt	Acting Chief, Division of Post Office Depart- ment Archives	Conn.	4th.	(²)
Roscoe R. Hill	Chief, Division of State Department Ar- chives	N. J.	9th.	5,200
Westel R. Willoughby	Chief, Division of Treasury Department Archives	Md.	6th.	5,000
W. Nell Franklin	Acting Chief, Division of Veterans' Records	Tenn.	2d.	(³)
Edward G. Campbell	Director, War Records Office	N. Y.	2d.	5,600
Jesse E. Boell	Assistant Director, War Records Office	Wis.	2d.	4,600
Other Divisions and Sections				
W. Nell Franklin	Chief, General Reference Division	Tenn.	2d.	4,600
Ruth A. Henderson	Chief, Division of Personnel Management	Mass.	7th.	3,800
Frank P. Wilson	Chief, Property Division	Va.	8th.	3,800
Adelaide E. Mingo	Chief, Cleaning and Rehabilitation Section	Pa.	16th.	3,000
Harry M. Forker	Chief, Division of Printing and Processing	N. J.	4th.	3,000
William Thompson	Head, Labor and Traffic Section	D. C.		1,900

¹ Salary received as Administrative Secretary.
² Salary received as Chief, Division of Commerce Department Archives.
³ Salary received as Chief, General Reference Division.

280
THE NATIONAL ARCHIVES
Continued

NAME	OFFICIAL TITLE AND STATION (Station is Washington, D. C., unless otherwise indicated)	Legal residence		Com- pen- sation
		State	Cong. Dist.	
Division of the Federal Register				
Bernard H. Kennedy	Director	Conn.	3d.	\$6,500
David C. Eberhart, Jr.	Chief Editor	Fla.	4th.	4,600
Franklin D. Roosevelt Library				
Fred W. Shipman	Director, Washington, D. C. (temporary sta- tion)	Mass.	4th.	6,500
Edgar B. Nixon	Acting Director, Hyde Park, N. Y.	Ohio.	17th.	4,600
NATIONAL CAPITAL HOUSING AUTHORITY				
Executive and Administrative Offices				
John Diller	Executive Officer	D. C.		\$7,500
James Ring	Administrative Officer	D. C.		5,800
Florence T. Conlin	Assistant to Executive Officer (Management)	D. C.		3,800
Central Controls Division				
William R. Simpson, Jr.	Acting General Counsel	Md.	6th.	4,600
Albert J. Haskell	Chief, Finance and Accounts Office	Mont.	1st.	4,600
Management Division				
Walter P. Hudgins	Supervisor of Properties	Tex.	8th.	6,000
LeRoy A. Smith	Acting Housing Manager	Calif.	5th.	5,300
Das Lambert Hamblin	Property Manager	N. Y.	60th.	3,300
Planning and Construction Division				
Home J. Smith	Principal Architect	D. C.		5,800
Perley W. Clogston	Construction Superintendent	D. C.		4,800
NATIONAL CAPITAL PARK AND PLANNING COMMISSION				
Members				
Maj. Gen. U. S. Grant, III.	Chairman	D. C.		(¹)
A. E. Demaray (Acting)	Executive Officer	D. C.		(¹)
Maj. Gen. Eugene Reybold	Chief of Engineers, U. S. Army	D. C.		(¹)
Col. Charles W. Kutz	Engineer, Commissioner of the District of Columbia	D. C.		(¹)
Lyle F. Watts	Chief, Forest Service			(¹)
Theodore G. Bilbo	Chairman, Senate Committee on the District of Columbia	Miss.		(¹)
Jennings Randolph	Chairman, House Committee on the District of Columbia	W. Va.		(¹)
Henry V. Hubbard	City Member	Mass.		(¹)
J. C. Nichols	do.	Mo.		(¹)
William A. Delano	do.	N. Y.		(¹)
* Staff				
John Nolan, Jr.	Director of Planning	Pa.		\$6,500
T. B. Settle	Secretary and Legal Adviser	D. C.		6,000
Norman C. Brown	Land Purchasing Officer	D. C.		6,200
T. S. Jeffers	Landscape Architect	D. C.		4,400
Max S. Wehrly	City Planner	Ohio.		4,600

¹ Serves without compensation.

Витяг зі звіту Комісії цивільної служби про штат та заробітну плату співробітників Національного архіву США та його підрозділів (без зазначення компенсаційних виплат) станом на 1945 р. [29, р. 279-280].

Американські архівісти здійснили значний внесок у збереження документів поза межами США. Під керівництвом видатного американського вченого-архівіста німецького походження Е. Познера (Ernst Posner), інших представників Національного архіву напередодні війни був укладений список архівів Німеччини «Archival Repositories in Germany», у ході війни – огляд управління італійськими архівами «The Administration of Current Records in Italian Public Agencies», путівник «Information on German Records», що розкривав організаційні і технічні аспекти зберігання архівних документів у Німеччині і служив посібником посадовим особам, до обов'язків яких входило розпорядження захопленими німецькими архівами. Під час окупації (робота тривала до 1943 р.) були укладені списки архівів та топографічний атлас архівів європейських країн (Іспанії, Італії, Франції, Югославії, Румунії, Болгарії, Бельгії, Голлан-

дії, Данії, Австрії, Угорщини, Норвегії, Люксембурга, Чехословаччини, Швеції, Швейцарії, Португалії, Польщі), а також Філіппінських островів, нідерландської частини Індії, французької частини Індокитаю, Таїланду, Японії, Кореї, окупованої японцями частини Китаю – в цілому до списків включено більше 1 700 архівів. На кожній мапі атласу зазначалось місце розташування архівних установ. Він використовувався американськими військовими, щоб уникнути бомбардувань архівів цих країн та для перевірки стану архівних будинків і документальних комплексів, здійснюваних Provost Marshal General's Office (Управління військової поліції, таборами військовополонених та переміщених осіб). Представники NARA були направлені на європейський, середземноморський, тихоокеанський театри воєнних дій, у тому числі до Німеччини, Італії, Японії та Філіппін, для організації охорони і зберігання архівів цих країн [20].

1945 р. С. Дж. Бакк виступив з ідеєю створення міжнародної архівної організації та доклав значних зусиль до її заснування. Він також запропонував проводити міжнародні конгреси архівів та утворити архів Організації Об'єднаних Націй. Свої міркування Бакк виклав у документах «Пропозиції по заснуванню архіву Об'єднаних націй» (Proposal for the Establishment of a United Nations Archives) [21] та «Запропонована архівна програма Організації Об'єднаних націй з питань освіти, науки і культури (ЮНЕСКО)» (A Proposed Archives Program for the United Nations Educational, Scientific, and Cultural Organization) [22]. Міжнародну Раду Архівів було засновано на установчій конференції 9 червня 1948 р. у Парижі, а С. Дж. Бакка обрано одним із двох віцепрезидентів.

Відтак, протягом Другої світової війни NARA прийняв на зберігання значну кількість історичних документів федеральних департаментів виконавчої гілки влади, виконав тисячі запитів державних цивільних і військових відомств, популяризував історичні документи з метою підсилення почуття патріотизму, створив тисячі мікрофотокопій страхового фонду документів, надавав свої приміщення в оренду важливим оборонним відомствам країни, здійснив важливі кроки для врятування документів окупованих країн та заснування Міжнародної Ради Архівів, уклав довідники по документах Національного архіву, у тому числі періоду Другої світової війни. Отже, архівісти розраховували, що, нарешті, їм вдалося довести значення архіву як стратегічного інформаційного ресурсу держави, що зберігає документи з національної історії і забезпечує життєвоважливою ретроспективною інформацією державні установи. Проте у повоєнні роки уряд прийняв несприятливі для подальшого розвитку Національного архіву рішення.

Так як у діяльності департаментів федерального уряду протягом Другої світової війни накопичувалась значна кількість документів, NARA ініціював спрощення процедури експертизи і виділення документів до знищення. 7 липня 1943 р. Конгрес прийняв Закон про розпорядження документами «An Act to Provide for the Disposal of Certain Records of the United States Government» (57 Stat 380,

відомий як Records Disposal Act of 1943), який вимагав від установ представляти на розгляд Архівіста США переліки документів (schedules), що потребували експертизи і прийняття рішення про подальшу долю. Проте до жовтня 1944 р. лише 26 відомств представили свої переліки та тільки до 6 з них була включена відповідна кількість документів. Тому Архівіст США С. Дж. Бакк вніс пропозицію прийняти зміни до Закону, відповідно до яких він отримував право створювати загальні (типові) переліки документів для усіх або декількох агенцій. 6 липня 1945 р. Конгрес прийняв «Records Disposal Act of 1943» із поправками. Прийняті зміни до Закону передбачали укладання і впровадження в роботу установ Генеральних переліків документів зі строками зберігання (General schedules) [23, с. 27-38].

Підготовка переліків базувалась на детальному аналізі функцій установ. Документи установ поділялись на дві категорії: ті, що відображали важливі функції федеральних агентств, визначені Президентом і Конгресом, підлягали постійному зберіганню; інші, з фінансового та господарського управління – тимчасовому (довготривалому і тривалому) зберіганню. Документи з типових функцій, притаманних усім установам, включались до Генерального переліку. Документи, які описували індивідуальні функції установ, залишались предметом конкретних переліків. Передбачався трирічний термін, після якого установа повинна була передати свої документи на зберігання до центру документації. У центрах документи зберігались упродовж строку, передбаченого переліком, після закінчення якого визначалась їх подальша доля. У Переліках роз'яснювалось, що довготривала і тривала цінність документу не дорівнює архівній (постійній) цінності. Документи постійної цінності з центрів документації направлялись на зберігання до архівів. Документи довготривалої і тривалої цінності зберігались у центрах до закінчення терміну зберігання, після чого знищувались або передавались (продавались) на зберігання зацікавленим архівним інституціям (архівам університетів, історичних товариств, бібліотек, громадських або релігійних об'єднань) [23, с. 31-33.].

27 вересня 1946 р. Президент Г. С. Трумен з метою ефективного розпорядження документами уряду підписав наказ ЕО 9784 «Providing for the More Efficient Use and for the Transfer and Other Disposition of Government Records» (Забезпечення більш результативного використання і передачі та іншого розпорядження урядовими документами) (зміни ЕО 10561 від 13 вересня 1954). Цей наказ вимагав від департаментів виконавчої гілки влади уводити програми управління документацією, а на NARA покладав обов'язки контролю і координації у галузі управління документацією.

Здавалося, що для вирішення проблеми управління документацією у федеральних департаментах, експертизи цінності та розпорядження документами вже зроблено достатньо, але у певних колах такої думки не дотримувались.

1947 р. створено Комісію з реорганізації урядових установ (Commission on the Organization of the Executive Branch of the Government, 7 липня 1947 р.), яку очолив колишній Президент Г. Гувер (1929-1933) [24]. У

своєму першому звіті Конгресу «General Management of the Executive Branch» Г. Гувер писав, що реорганізація потрібна для спрощення структури, єднання цілей, ясності політики виконавчої влади, відповідності її дій Конституції США. Насправді, мета першої Гуверівської комісії полягала, насамперед, у перебрані виконавчою владою на себе всіх можливих функцій з управління державою, посиленні статусу федеральних департаментів та економії коштів [25]. До Гуверівської комісії, яка вперше засідала у Білому Домі 29 вересня 1947 р., було включено 24 групи з понад 300 експертів з різних галузей державного управління. Реформи у сфері управління документацією в урядових установах до планів роботи Комісії не входили.

Е. Ліхі [26], виконавчий директор Національної ради з управління документацією (National Records Management Council), наприкінці січня 1948 р. подав до Гуверівської комісії свої пропозиції з удосконалення управління документацією у федеральних відомствах.

Фото. Еммет Ліхі (на передньому плані). З колекції NARA.

У березні 1948 р. своє бачення можливих реформ представив Комісії У. К. Гровер. 2 червня 1948 р. У. К. Гровер (Wayne C. Gro-

ver, 1948-1965) був призначений 3-м Архівістом США.

Фото. 2-й Архівіст США С. Дж. Бакк (зліва) та 3-й Архівіст США У. К. Гровер (з права), 20 травня 1948 р. [27]

З огляду на внесені пропозиції Комісія 12 квітня 1948 р. підписала угоду з Е. Ліхі та Національною радою з управління документацією про вивчення проблеми управління документацією у федеральному урядові. У звіті Ліхі від 14 жовтня 1948 р., представленому на розгляд Комісії, обсяг документів федеральних відомств був оцінений у 18,5 млн. куб. футів, а щорічні витрати на їх зберігання у 1,2 трлн. дол. Ліхі рекомендував створити Федеральну адміністрацію документації, інкорпорувати до її складу Національний архів та усі репозиторії, що зберігали непоточні документи федерального уряду, видати закон для регулювання процедур утворення, зберігання, управління і знищення документів, у кожному департаменті призначити особу, відповідальну за управління документацією, розробити і впровадити відповідні стандарти і правила.

Однак, Ліхі не очікував реакції, яку викликали його пропозиції. Комісія Гувера для запобігання зайвим політичним інсинуаціям тримала напрацьовані нею висновки у секреті і почала оприлюднювати власні звіти

лише наприкінці листопада – на початку грудня 1948 р. Все, що її члени усвідомили з пропозицій Ліхі, зводилось до утворення нового Управління документації, тому Комісія асоціювала NARA і майбутню службу документації (або як у її термінології звучало «Бюро управління документацією») з Адміністрацією служб загального призначення (планувалось, що на Адміністрацію буде покладена опіка над будівлями, транспортом, забезпечення роботи державних установ).

Опубліковані звіти з викладеними пропозиціями викликали неоднозначне ставлення і палкі дискусії. Ліхі критикували за вузькість переслідуваної мети: концентрацію на проблемі зменшення обсягів документів та економії площ для їх зберігання. Опоненти натякали Ліхі, що він більше замислювався як «продати» свою ідею Комісії, ніж про загальну користь справі. Опоненти вказували йому на відсутність альтернативи, невизначеність статусу Національного архіву. Так як уряд переслідував мету скорочення фінансових витрат, певний страх щодо можливої втрати Національним архівом США статусу

самостійної федеральної агенції відчувався вже тоді.

28 січня 1949 р. У. К. Гровер написав Гуверу листа, в якому оскаржував можливе рішення про створення нової Адміністрації, запевняв, що NARA з успіхом зможе виконувати функції управління документацією при деякому посиленні його статусу, пропонував внести зміни до архівного закону 1934 р. У відповідь на запит Президента Г. Трумена до федеральних відомств щодо отримання коментарів з приводу пропозицій Гуверівської комісії, У. К. Гровер ще раз направив лист із всеохоплюючими аргументами, висунутими на захист самостійності NARA.

Г. Гувер вбачав менш амбіційну роль NARA, він був прихильником уведення програм управління документацією у федеральних відомствах, пропонував прийняття нового закону у цій галузі, а NARA відводив роль консультанта. Разом з тим, стосовно заснування центрів для зберігання непоточних документів, Гувер пропонував створити єдиний такий центр у Вашингтоні. Всі подані пропозиції багаторазово обговорювались під час проходження нового архівного законодавства у Сенаті [28, с. 371-385].

30 червня 1949 р. був прийнятий Закон про федеральну власність та адміністративні служби «Federal Property and Administrative Services Act» (PL 152), яким усі урядові документи були оголошені федеральною власністю, централізоване управління ними було доручене Адміністрації служб загального призначення (General Services Administration (GSA)), котрій був підпорядкований Національний архів і Служба документації (National Archives and Records Service (NARS)).

За деякими виключеннями Закон 1949 р. передавав функції Архівіста США начальнику GSA. Архів таки втратив свої права як самостійна урядова агенція і навіть змінив назву з NARA на NARS. Хоча законодавством було передбачено, що начальник GSA пови-

нен делегувати свої функції керівникам підпорядкованих агенцій, фактично управління Архівом здійснював керівник GSA. Статус Національного архіву за Законом 1949 р. став значно нижчий, порівняно із тим, який Архів отримав при його заснуванні у 1934 р. Архівний закон 1934 р. усі архівні документи американського уряду, законодавчої, виконавчої та судової гілок влади, віддавав під нагляд Архівіста США. Архівіст призначався Президентом США, звітував перед Конгресом, проводив самостійну кадрову політику, розпоряджався бюджетом, будівлями, землею, обладнанням Архіву, входив до ряду важливих державних комісій і комітетів. Законодавство 1949 р. передавало усі ці права і повноваження начальнику GSA, який також мав право пропонувати уряду кандидатуру для призначення на посаду Архівіста США. Це вилілось у неможливість проведення Національним архівом самостійної політики у галузі архівної справи, розпорядження кадрами і фінансами, що негативно вплинуло на подальший розвиток Архіву. Начальник GSA на свій розсуд звільняв і призначав керівників ключових відділів NARS [29, с. 102; 30]), визначав обсяги бюджетного фінансування тощо. Архів підпав під політичний контроль. 1953 р. Президент США Д. Ейзенхауер (1953-1961) взагалі збирався зробити посаду Архівіста політичною, змістити з неї У. К. Гровера і призначити політика. 1965 р. Гровер через конфлікт з GSA з приводу скорочення фінансування Архіву подав у відставку, напередодні він написав Президенту Л. Б. Джонсону (1963-1969) листа з проханням реорганізувати Національний архів у незалежну агенцію [30]. Відсутність прав відбивалась й на інформаційній та міжнародній діяльності Архіву. За 25 років конфлікт між GSA і NARS поглибився до стану «війни», в якій, на щастя американських архівістів, вони перемогли, повернувши 1985 р. Архіву не лише його назву, а й незалежність і права [31].

Фото Будинок Національного архіву (в центрі фото), 1951 р. [32].

У грудні 1949 р. у структурі NARS був створений Відділ з управління документацією (Records Management Division), 1950 р. Конгрес прийняв Закон про федеральні документи «Federal Records Act» (PL 754, 81st Congress), у кожному федеральному відомстві були впроваджені програми управління документацією, згодом відкриті федеральні центри документації для зберігання не поточних документів федеральних агенцій. На 30 червня 1954 р. 95 % федеральних департаментів прозвітували про розроблення і впровадження конкретних переліків документів, утворюваних в їх відомствах зі строками зберігання і встановленими процедурами виділення нецінних документів до знищення [33].

Після Корейської війни (1950-1953) витрати уряду зросли вдвічі, а документообіг втричі. В уряді дійшли висновку, що Перша Гуверівська комісія не досягла своєї мети, тому Президент Д. Ейзенхауер (1953-1961) прийняв рішення про заснування Другої Гуверівської комісії і 10 липня 1953 р. підписав «Brown-Ferguson Act» про її утворення. Питання роботи з документами у колі інтересів Комісії опинились 20 червня 1954 р., Гувер знов запросив Е. Дж. Ліхі очолити групу для їх розгляду. Замість поняття «управління документацією» (records management) Ліхі цього разу увів термін менеджмент паперової роботи (paperwork management), оскільки

вважав його ширшим. Робота групи Ліхі просувалась у двох напрямках: обстеження управління документами у федеральних відомствах та у галузі нагляду органів виконавчої влади федерального рівня за діяльністю приватних компаній. Група проаналізувала результати впровадження рекомендацій Першої Гуверівської комісії і спрямувала свої зусилля на вивчення управління кореспонденцією, звітами, системою вручення директив і інструкцій, форм управління документацією, формування документів у файли, стану впровадження автоматизації, методів контролю якості і системи роботи секретаріатів.

Рекомендації, надані Комісією (створення окремого підрозділу для управління паперовою роботою в GSA, а не в NARS; уведення масштабних програм управління документацією у федеральних відомствах; прийняття наказу Президента для врегулювання паперової роботи у федеральному урядові), були фактично проігноровані. Президент формально вказав керівникам федеральних відомств на необхідність співпраці з GSA в частині управління документацією. Відділ з управління документацією NARS з 1 листопада 1956 р. реорганізували в Управління документацією (Office of Records Management), підпорядковане помічнику Архівіста США [28, с. 393]. У федеральних установах увели посади відповідальних за діловодство

(agency record officers). GSA видала нові правила створення, організації, зберігання, використання документів. Відомства переглянули переліки документів зі строками зберігання. До 1957 р. 42 % усіх федеральних документів поступили на зберігання до NARS та федеральних центрів документації (на 1954 р. вже було створено 10 федеральних центрів документації [34, с. 102]), зменшилась кількість відомств, які зберігали документи у власних центрах документації (з 34 відомчих центрів на 30 червня 1956 р. залишилось 25 центрів різних військових департаментів та таких агентств як Комісія з атомної енергетики) [28, с. 394-396].

Від сфери приватного бізнесу до Комісії надійшло 4,7 тис. звітів, які описували близько однієї тисячі федеральних правил і законів, що регулювали питання документоутворення у приватних компаніях та документообігу між урядом і приватним сектором. Комісія змогла розглянути тільки 75 з них. Хоча й у цій сфері не було видано жодного законодавчого акту, діяльність Комісії, яка служила свого роду посередником та арбітром між урядом і приватними компаніями, сприяла зменшенню кількості звітів, що подавались на вимогу уряду приватниками. Це скоротило паперову роботу, як в уряді, так і у приватному бізнесі. Конгрес заснував з представників урядових установ і бізнесу Комісію з паперової роботи, котрої вимагали від приватних компаній урядові департаменти і управління (Commission on Paperwork Required by Offices and Departments, PROD). GSA уклала список федеральних вимог до зберігання документів у сфері бізнесу, урядах штатів і місцевих адміністраціях, приватних осіб (виданий у «Federal Register» від 8 квітня 1955 р.). Відповідальність за перегляд вимог до подання звітів приватним бізнесом урядові була покладена на Бюро бюджету, яке встановило терміни зберігання звітів та дозволило мікрофільмування звітності з подальшим знищенням оригіналів після закінчення певних термінів її зберігання [28, с. 397-399].

Зміни до архівного законодавства США у 1940-х – 1950-х роках покращили стан управління документацією у федеральних відомствах: були розроблені типові і конкретні переліки документів, урегульована діяльність установ у сфері управління документацією,

встановлені правила розпорядження документами, уніфіковано терміни зберігання документів, стандартизовано порядки виділення їх до знищення, засновані федеральні центри документації. Установи звільнились від обтяжуючої роботи з непоточними документами, отримавши можливість їх передачі для тимчасового зберігання, експертизи цінності і подальшого розпорядження центрам документації. Діяльність федеральних відомств у сфері документації була підпорядкована централізованому управлінню, координації і контролю NARS. Фактично повноваження NARS були розширені за рахунок функції контролю програм управління документацією протягом усього життєвого циклу документів від утворення в установі до остаточного вирішення їх подальшої долі (final disposition). Все це було значним кроком уперед, порівняно із станом цієї роботи у першій половині XX ст., забезпечувало систематичне поповнення NARS документами історичної цінності, запобігало втратам цінних документів. Оцінка рекомендацій, наданих урядові Гуверівськими комісіями, не висока. Національний архів, як незалежний орган виконавчої гілки влади, міг би без зайвих ускладнень реалізувати поставлені перед ним завдання у сфері управління документацією самостійно. Натомість він потрапив на 25 років у «полон» (за висловом американських архівістів) до GSA і у конфліктну ситуацію, яка відбирала сили і час у архівістів.

Розглянутий період історії Національного архіву США мав важливе значення як з точки зору досягнень архіву у практичній роботі, так і з точки зору усвідомлення архівістами своєї ролі. Американським архівістам вдалося довести своїм федеральним відомствам важливість передачі документів на зберігання до архіву, здобути довіру від керівників департаментів до архіву як до державної агенції, що гарантує і надійно забезпечує збереженість урядових документів та інформаційне обслуговування діяльності державних установ. У подальшому у керівників федеральних відомств вже не виникало сумнівів щодо доцільності передавання документів до архіву. Інформаційна діяльність архіву зосереджувалась не лише на виконанні запитів державних цивільних і військових

відомств, архів активно популяризував історичні документи державним чиновникам, військовослужбовцям і громадянам. Робота з популяризації документів допомагала сформувати у суспільстві позитивний імідж архіву. Для Сполучених Штатів це мало непересічне значення, оскільки американські громадяни оцінюють необхідність існування тієї чи іншої установи з точки зору виправданості їх витрат на неї як платників податків. Діяльність архівістів США мала позитивний вплив на збереженість документів окупованих країн. Внесок у збереженість документів інших країн позитивно вплинув на сприйняття міжнародною архівною спільнотою Сполучених Штатів як одного із засновників Міжнародної Ради Архівів. Рішення, прийняті урядом США у повоєнні роки, в цілому мали позитивний характер. По-перше, була впроваджена чітка система управління документацією у федеральних відомствах, вирішена проблема здійснення експертизи цінності, тимчасового зберігання документів. По-друге, з втрати Національним архівом статусу незалежного державного органу, що негативно відбивалась на усій діяльності Архіву аж до 1985 р., архівісти винесли урок.

Архівісти усвідомили свою місію не як клерків, що виконують рутинну паперову роботу, а як представників держави – хранителів історії. У. К. Гровер добре висловився з цього приводу у своєму прощальному листі до колективу Архіву: *«Ці місії, як я вже багато разів повторював, дуже важливі. Вони є центром зусиль людини, спрямованих на збереження і розвиток самої цивілізації. «Написані слова – вічні» – принаймні ті слова, що ми як архівісти обрали вартими збереження! Це турботне і відповідальне завдання, але я не можу думати про шляхетніше у цій досить нецивілізованій ері, за якої ми живемо»* [35, р. 284]. Знадобились роки, щоб архівісти змогли подолати опір політиків і державних чиновників, повернути Архіву незалежний статус, ліквідувати загрозу його політизації, виділити архівну галузь в окрему самостійну систему життєдіяльності суспільства. Це не означає, що архівна галузь США та Національний архів сьогодні не мають проблем, але пережитий період «дорослішання і самоусвідомлення» дозволив архівістам перейти на якісно новий рівень репрезентації себе і своєї ролі у державі і суспільстві в цілому.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА

1. Бржостовская Н. В. Архивное дело в капиталистических странах. Лекции. – Историко-архивный институт, 1941 (машинопись с авторскими правками карандашом). – 45 с. СИФ ОЦНТИ ВНИИДАД (Москва), Инв. № бр. 356.; Бржостовская Н. В. Архивное дело в странах Европы и Америки в период капитализма (от французской буржуазной революции конца XVIII в. до Первой мировой войны) / Бржостовская Н. В. Архивы и архивное дело в иностранных государствах (краткий конспект лекций для заочного факультета). Выпуск II. Под ред. проф. В. В. Максакова. – М., 1957. – 92 с. СИФ ОЦНТИ ВНИИДАД (Москва), Инв. № 3065; Бржостовская Н. В. Развитие архивного дела в новейшее время (1918-1960 гг.). (Конспект лекций для студентов заочного факультета МГИАИ) // Архивы и архивное дело в иностранных государствах. Выпуск III (машинопись). – М. : МГИАИ, кафедра истории и организации архивного дела, 1961. – 188 с. СИФ ОЦНТИ ВНИИДАД (Москва), Инв. № 3066; Бржостовская Н. В. Архивы и архивное дело в зарубежных странах (история и современная организация). Учебное пособие / Под ред. Ю. Ф. Кононова. – М. : МГИАИ, 1971. – 311 с.; Баскаков Э. Г. Архивное дело в Соединенных Штатах Америки // Архивное дело в зарубежных странах. Очерки / Под ред. Н. Р. Прокопенко, М. Я. Капрана, Л. Л. Смоктуновича. Выпуск I. – М. : ГАУ при Совете Министров СССР, 1963. – С. 163-201; Виноградов В. М., Королев Г. И., Старостин Е. В. Путеводитель по Национальному архиву США // Советские архивы. – М., 1976. – № 6. – С. 90-92; Каптелов Б. И. Федеральная архивная служба США // Советские архивы. – М., 1977. – № 4. – С. 94-99; Кабочкина Т. С. Федеральная архивная служба США. История и современная организация. Автореферат канд. ист. наук. – М., 1986; Гармаш В. Н. Современное архивоведение в США: проблемы и поиски решения. Аналитический обзор // Обзорная информация. – М. : ГАУ при Совете Министров СССР, ВНИИДАД, 1987. – № 21. – 36 с.; Кабочкина Т. С., Акулиничева С. Д. Координация архивной деятельности в США в послевоенный период // Отечественные архивы. – М., 1994. – № 1. – С. 100-108.
2. Grover Wayne C. The National Archives at Age 20 // American Archivist. – 1954, April. – Vol. 17, № 2. – P. 99-107; McCoy Donald R. The National Archives, America's Ministry of Documents, 1934-1968. – Chapel Hill: University of North Carolina Press, 1978. – 437 p.; Jones H. G. The Records of a Nation: Their Management, Preservation and Use. – New York : Atheneum, 1969. – 309 p.; Viola Herman J. The National Archives of the

- United States. – Publisher: Harry N. Abrams, Inc., 1984. – 288 p.; Guardian of Heritage: Essays on the History of the National Archives. Edited by Walch Timothy. – Washington, D.C.: National Archives and Records Administration, 1985. – 93 p.; Eales Anna Bruner. Fort Archives. The National Archives Goes to War. – Prologue. 2003, Summer. – Vol. 35, № 2; Brooks Philip C. Archives in the United States during World War II, 1939-45 // The Library Quarterly. – 1947, October. – Vol. 17, № 4. – P. 263-280.
3. Bradsher Greg. Longest-Serving Archivist Wayne Grover Steered Agency during Critical Years // Prologue. – 2009, Winter. – Vol. 41, № 4. URL: <http://www.archives.gov/publications/prologue/2009/winter/grover.html>
 4. Robert M. Warner. Diary of a Dream: A History of the National Archives Independence Movement, 1980-1985. Metuchen, NJ. and London : The Scarecrow Press, 1995. – 211 p.
 5. Aikin Jane. Preparing for a national emergency: the Committee on Conservation of Cultural Resources, 1939-1944 // Library Quarterly. – 2007, July. – Vol. 77, № 3. – P. 257-286; Harris Collas G. The Protection of Federal Records Against Hazards of War // American Archivist. – 1942, October. – Vol. 5, № 4. – P. 228-239.
 6. **Коллас Дж. Харріс** (Collas G. Harris), народився 20 жовтня 1906 р. у Стонтоні, Вірджинія (Staunton, Virginia) у сім'ї Луїса ван Метера (Louis Van Meter) та Саллі К. (Sallie Crimora) Харрісів. Помер 1981 р. Американський архівіст. Закінчив військову академію «Augusta Military Academy» та університет (Washington and Lee University) у Лексингтоні (Lexington), Вірджинія. Протягом 1933-1934 рр. працював асистентом виконавчого секретаря з персоналу у Федеральній адміністрації з надзвичайної допомоги (Federal Emergency Relief Administration). Поступив на роботу до Національного архіву 1934 р. і до 1942 р. працював в Управлінні бюджету, протягом 1941-1942 р. був координатором з оборони Національного архіву, виконавчим секретарем, головою Виконавчого підкомітету Комітету з консервації культурних ресурсів Комісії з планування природних ресурсів; член Міждепартаментського комітету захисту від повітряних рейдів; голова Комітету захисту архівів від небезпеки війни Товариства американських архівістів; голова Комітету з переміщення і зберігання архівів у надзвичайній ситуації. Протягом 1942-1948 рр. служив у корпусі Військо-повітряних сил США, майор. 1948 р. повернувся до Національного архіву США, директор Адміністративних служб архіву. З 1952 р. по 1956 р. працював у Центральному розвідувальному управлінні: в Японії, Південній Азії, Австралії і Новій Зеландії. Автор праць: «Archives and the War» (1942), «The protection of Federal records against hazards of war» (1942), «The conservation of cultural resources» (1942). Особисто укомплектував свої документи і протягом 1966-1976 рр. передав їх на зберігання до Бібліотеки Джорджа Маршалла // Біографічна довідка зі справи до Колекції особового походження № 6 «Collas G. Harris, 1927-1966» Бібліотеки Джорджа К. Маршалла «George C. Marshall Foundation, Lexington, Virginia». – P. 2-3; series 5 «National archives, 1937-1952», boxes 16-20 (звіти про діяльність комітетів, меморандуми): series 5.1, box 17, folder 16 (National Defense, 1945); series 5.3, box 20, folders 20, 21, 22 (Біографічна інформація на К. Харріса, 1934-1945, 1946-1952).
 7. Leland Waldo Gifford, Mereness Newton Dennison. Introduction to the American Official Sources for the Economic and Social History of the World War, 1914-1918. 1st edition. – New Haven : Yale U.P., 1926. – 532 p.
 8. Leland Waldo G. The archivist in times of emergency // American Archivist. – 1941, January. – Vol. 4, № 1. – P. 1-12.
 9. Leland Waldo G. Historians and Archivists in the First World War // American Archivist. – 1942, January. – Vol. 5, № 1. – P. 1-17.
 10. Harris Collas G. The Protection of Federal Records Against Hazards of War // American Archivist. – 1942, October. – Vol. 5, № 4. – P. 228-239.
 11. США приймали участь у Другій світовій війні з 7 грудня 1941 р. – на Тихоокеанському театрі воєнних дій, з 8 листопада 1942 р. – на Середземноморському театрі воєнних дій, з 6 червня 1944 р. вони розпочали воєнні дії на Західному фронті у Європі.
 12. Eales Anna Bruner. Fort Archives. The National Archives Goes to War. – Prologue. 2003, Summer. – Vol. 35, № 2. А. Брюнер Ілс у своєму дослідженні спиралась на документи NARA: RG 64 «Records of the National Archives and Records Administration»: series «Office of the Archivist, Functional Classified Files» (1935-1959); series «Archival Subject Files of Solon J. Buck» (1939-1945); series «Educational Program Division, Press Clippings» (1937-1963).
 13. McCoy Donald R. The National Archives: America's Ministry of Documents, 1935-1968. – Chapel Hill: University of North Carolina Press, 1978. – 437 p.
 14. **Вернон Дейл Тейт** (Vernon Dale Tate), 1909-1989 – американський архівіст. Виконавчий секретар Національної асоціації мікрофільмування (1944-1946, з 1952 р. – секретар і редактор). Працював мікрофільмувальником у Бібліотеці Конгресу США (1929-1935), на посаді начальника відділу фотоархівів у Національному архіві США (1935-1946), служив у Військово-морському флоті США, після закінчення Другої світової війни – директор Бібліотеки Массачусетського технологічного інституту (1947-1956), бібліотекар і архівіст Академії Військово-морського флоту США (1956-1966). З 1966 р. перейшов на постійну роботу до Національної асоціації мікрофільмування, де працював до виходу на пенсію 1973 р. Автор праць: «The Present Status of Equipment and Supplies for Microphotography: A Report Prepared for the Committee on Scientific Aids to Learning» (1938), «Journal of Documentary Reproduction, 1938-1942», «From Binkley to Bush» (1946) та цілого ряду інших з технологій мікрографії, фотографії архівних документів. Власноруч упорядкував свої папери і передав їх на зберігання до Бібліотеки університету Мічигану // Tate

- Vernon D. From Binkley to Bush. – *American Archivist*. – 1947, July. – Vol. 10, № 3. – P. 249-257; Спеціальна колекція Бібліотеки університету штату Мічиган «Vernon D. Tate Personal and Professional Papers, 1929-1989»; Series C: Speeches and Writings (1933-1973), box C1, folders 1-68, box C2, folders 1-71, box C3, folders 1-21 (Статті, виступи, лекції В. Тейта за 1933-1973).
15. Hamer Philip M. Guides to Records of World War II // *American Archivist*. – 1947, October. – Vol. 10, № 4. – P. 339-345.
 16. **Філіп Мей Хамер** (Philip May Hamer), 7 листопада 1891 р. – 10 квітня 1971 р., народився в м. Маріон (Marion), штат Південна Кароліна у сім'ї Філіпа В. (Philip Bascomb) та Фанні (Fannie Gertrude (Buck)) Хамер. Історик, архівіст, вчений, викладач. Закінчив Уоффорд (Wofford) коледж (Південна Кароліна) у 1912 р. та Трініті (Trinity) коледж (1915) (зараз Duke University) та університет у м. Чаттануга (University of Chattanooga), штат Теннессі. Докторську дисертацію захистив в університеті штату Пенсильванія (1918). Професор історії університету у м. Чаттануга та університету штату Теннессі (1919-1935), один із фундаторів Історичного товариства Східного Теннессі, засновник і президент Південної історичної асоціації. Автор «History of Tennessee, 1673-1832» (New York, American Historical Society, 1933). Поступив на роботу до Національного архіву США 1935 р., у період Нового курсу Президента Ф. Д. Рузвельта очолював описування федеральних документів за програмою Адміністрації громадських робіт (Civil Works Administration) «Survey of Federal Archives». Перебуваючи на посаді директора департаменту Національного архіву по контролю за документами «Record Control» протягом 1944-1951 рр. зі своїми співробітниками підготував путівник по документах Національного архіву «Guide to the Records in the National Archives», був керівником спеціального проекту з описування документів часів Другої світової війни. 1951 р. Ф. М. Хамер очолив Національну комісію з публікації історичних документів «National Historic Publications Commission». Вчений сфокусував свою діяльність на плануванні і просуванні збалансованих національних програм по збиранню, зберіганню і публікації документів про життя і діяльність видатних діячів американської нації. Через три роки Хамер підготував і подав Президенту Д. Ейзенхауеру перспективний план публікацій «A National Program for the Publishing of Historical Documents», в якому, у тому числі, передбачив створення національного довідника по колекціях архівів і манускриптів. Довідник «A Guide to Archives and Manuscripts in the United States» побачив світ 1961 р., охоплював колекції більше 1 300 репозиторіїв. 1968 р. під керівництвом Хамера була завершена робота над виданням 12-томного збірника документів «Папери Генрі Лоуренса» (The Papers of Henry Laurens. – Columbia, Published for the South Carolina Historical Society by the University of South Carolina Press, 1968). Ф. М. Хамер опублікував декілька статей на сторінках журналу «American Archivist», у тому числі: «Guides to Records of World War II» (1947, October. – Vol. 10, № 4. – P. 339-345), «Finding Mediums in The National Archives: An Appraisal of Six Years' Experience» (1942, April. – Vol. 5, № 2. – P. 82-92), «... authentic Documents tending to elucidate our History» (1962, January. – Vol. 25, № 1. – P. 3-13) / Boyd Julian P. In Memoriam. Philip May Hamer (1891-1971) // *American Archivist*. – 1971, July. – Vol. 34, № 3. – P. 285-287; Finding Aid for the Philip M. Hamer Diary MS.0526 Special Collections online The University of Tennessee: <http://dlc.lib.utk.edu/spc>; Колекція документів Ф. М. Хамера та його другої дружини, архівіста і бібліотекаря Елізабет (Elizabeth Edwards Hamer, 1912-1979) зберігається в архіві Історичного товариства Південної Кароліни (The South Carolina Historical Society): Philip M. Hamer papers, ca. 1900-1973, SCHS 1219.00, Containers 24/184-227.
 17. У 2008 р. Національний архів опублікував двотомник «Друга світова війна: путівник по документах щодо воєнної участі США»: Mulligan Timothy P. World War II: Guide to Records Relating to U.S. Military Participation. Vol. 1. – Washington, D.C., NARA, 2008. – 172 p.; Mulligan Timothy P. World War II: Guide to Records Relating to U.S. Military Participation. Vol. 2. – Washington, D.C., NARA, 2008. – 1088 p.
 18. Guide to Records of the National Archives. – Washington, D.C., NARA, 1948. – 684 p.
 19. National Archives // Official Register of the United States. – Washington : GPO, 1945. – 397 p.
 20. Holms W. Oliver. The National Archives and the protection of records in war areas // *American Archivists*. – 1946, April. – Vol. 9, № 2. – P. 110-127.
 21. Claus Robert. The United Nations Archives // *American Archivists*. – 1947, April. – Vol. 10, № 2. – P. 129-132.
 22. Holmes W. Oliver. Toward an International Archives Program and Council, 1945-1950 // *American Archivist*. – 1976, July. – Vol. 39, № 3. – P. 287-290; Buck J. Solon. The Archivist's «One World». Presidential address, delivered at the tenth annual meeting of the Society of American Archivists, at Washington, October 24, 1946 // *American Archivists*. – 1947, January. – Vol. 10, № 1. – P. 9-24.
 23. Perlman Isadore. General Schedules and Federal Records // *American Archivist*. – 1952, January. – Vol. 15, № 1. – P. 27-38.
 24. **Перша Комісія Гувера** (7 липня 1947 – 12 червня 1949) була створена з метою реорганізації виконавчої гілки влади у США. Вона підготувала Конгресу 277 рекомендацій і 19 звітів. У результаті діяльності Комісії 20 червня 1949 р. був прийнятий Закон про реорганізацію (Reorganization Act, 1949) (Public Law 109, 81st Cong., 1st sess.) та реорганізаційні плани / Heady Ferrel. The Reorganization Act of 1949 // *Public Administration Review*. – 1949, Summer. – Vol. 9, № 3. – P. 165-174.

25. Mansfield Harvey C. Reorganizing the Federal Executive Branch: the limits of institutionalization / The Institutionalized Presidency. Ed. by Thomas Norman C., Baade Hans W. // Law and Contemporary Problems. – 1970, Summer. – Vol. 35, № 3. – P. 480-486.
26. **Еммет Джозеф Ліхі** (Emmett Joseph Leahy) народився 24 грудня 1910 р. у Вашингтоні у родині емігрантів з Ірландії. Закінчив Ла Селл (La Salle) коледж у Пенсильванії, потім Католицький університет (Catholic University), випускні роботи писав на базі Католицького університету та Університету у Піттсбурзі (University of Pittsburgh). Пізніше він виконав ще одну роботу у Гарвардському університеті (Harvard University) та Американському університеті (American University). Деякий час працював у Федеральній торговій комісії (Federal Trade Commission). 1935 р. прийшов на роботу до NARA. У вересні 1941 р. став директором з координації документаційної роботи у Департаменті флоту (Director of Records Coordination in the Department of the Navy). З жовтня 1942 р. по листопад 1945 р. Ліхі керував Управлінням Адміністрації документації флоту (Director of the Office of Records Administration). У наступні два роки Е. Ліхі працював у компанії «Remington Rand, Inc.», а згодом заснував і став виконавчим директором непрофільної Національної Ради з управління документацією. Паралельно Ліхі заснував і очолив Центр бізнес-архівів (Business Archives Center) – архів для зберігання документів комерційних фірм. 1953 р. Ліхі заснував його власні фірми із надання консультацій з управління документацією «Leahy and Co.» та архів «Leahy Archives, Inc.», до якого увійшов Центр бізнес-архівів. Обома компаніями управляв до своєї смерті 23 червня 1964 р.
27. Е. Ліхі був головою Комітету з управління документацією Товариства американських архівістів (1936-1940-ві рр.), членом обох Гуверівських комісій (1947-1948, 1953-1956), одним із ініціаторів прийнятого 1950 р. Конгресом США Закону про федеральні документи «Federal Records Act». Е. Ліхі розробив власні вимоги до відбору документів для знищення, йому належить ідея укладання типових переліків документів органів державної влади зі строками зберігання (впроваджена у Законі про розпорядження документами «Record Disposal Act», 1943). Основна праця Е. Ліхі написана ним у співавторстві з Крістофером Камероном «Сучасний менеджмент документації...» 1967 р. на честь Ліхі у США заснована нагорода за видатні професійні досягнення у галузі документаційного і інформаційного менеджменту // Leahy Emmett J. Reduction of Public Records // American Archivist. – 1940, January. – Vol. 3, № 1. – P. 13-38; Leahy Emmett J. Modern records management // American Archivist. – 1949, July. – Vol. 12, № 3. – P. 231-242; Leahy Emmett J., Cameron Christopher A. Modern records management: a basic guide to records control, filing, and information retrieval. – McGraw-Hill, 1965. – 236 p.; Angel Herbert E. Emmett Joseph Leahy, 1910-1964 // American Archivist. – 1964, October. – Vol. 27, № 4. – P. 507-509.
28. Фотогалерея NARA, <http://www.preview.archives.gov/75th/photos/1940s/11.html>
29. Krauskopf Robert W. The Hoover Commissions and Federal Recordkeeping // American Archivist. – 1958, October. – Vol. 21, № 4. – P. 371-385.
30. Robert M. Warner. Diary of a Dream: A History of the National Archives Independence Movement, 1980-1985. Metuchen, NJ. and London: The Scarecrow Press, 1995. – 211 p.
31. Bradsher Greg. Longest-Serving Archivist Wayne Grover Steered Agency during Critical Years // Prologue. – 2009, Winter. – Vol. 41, № 4.
32. Warner Robert M. Secrecy and Salesmanship in the Struggle for NARA's Independence // Prologue. – 2005, Spring. – Vol. 37, № 1.
33. Фотогалерея NARA, <http://www.preview.archives.gov/75th/photos/1950s/04.html>
34. Angel Herbert E. Federal Records Management Since the Hoover Commission Report // American Archivist. – 1953, January. – Vol. 16, № 1. – P. 13-26.
35. Grover Wayne C. The National Archives at Age 20 // American Archivist. – 1954, April. – Vol. 17, № 2. – P. 99-107.
36. Brooks Philip C. Wayne C. Grover, 1906-1970 // American Archivist. – 1970, July. – Vol. 33, № 3. – P. 282-284.
37. Документи кладовища «Rose Hill», Меріленд: <http://www.findagrave.com/cgi-bin/fg.cgi?page=pv&GRid=47723659&PIpi=74742411>

РЕЦЕНЗЕНТИ: *Боряк Г. В.*, д.і.н., проф.; *Сінкевич Є. Г.*, д.і.н., проф.